

PRILOG

UDK: 821.163.41-3-93"(2024)"(049.32)

orcid.org/0000-0002-5082-3764

**Svetlana E. Tomić\***Fakultet za strane jezike, Alfa BK Univerzitet  
Beograd**KNJIŽEVNI KONKURS ZA SREDNJOŠKOLCE: NAGRAĐENI RADOVI U  
2024. GODINI****Nekoliko reči o rezultatima ovogodišnjeg književnog konkursa za  
srednjoškolce i srednjoškolke**

I ove školske godine Fakultet za strane jezike raspisao je konkurs za književne radove srednjoškolskih đaka. Žiri je radio u sastavu: prof. dr Valentina Budinčić, prof. dr Artea Panajotović i prof. dr Svetlana Tomić (predsednica).

U kategoriji književnih radova na engleskom, za priču „Passing“ prvo mesto osvojila je Emilija Đurić (učenica I-1 Filološke gimnazije). Drugo mesto osvojila je, za dve povezane priče „Diego“ i „Samantha“, Jana Rašić (učenica I-1 Filološke gimnazije). Treće mesto pripalo je Anđeli Spasić (učenici III-2 Filološke gimnazije) za pesmu „Burn the Sun“.

U kategoriji književnih radova na srpskom dodelili smo dve nagrade. Prvu nagradu osvojila je Tijana Todorović (učenica II-7 Pete beogradske gimnazije) za priču „Kad je Smrt umrla“. Drugo mesto osvojila je Marta Miščević (učenica I-2 Filološke gimnazije) za priču „Među oblacima“. Svim nagrađenim učenicama od srca čestitamo na postignutom uspehu!

Zbog književnog truda posebno pohvaljujemo: učenicu III-1 razreda gimnazije Kreativno pero Marie Caroline Cagiano za esej „Ways in which schools can help students with their future careers“, učenika II-6 Filološke gimnazije Mihajla Vučkovića za pesmu „Reka“ i učenicu II-7 Pete beogradske gimnazije Sonju Filipović za priču „Samo jedan ples“.

Takođe najsrdačnije želimo da zahvalimo profesorkama za mentorski rad i posvećenost đacima: Brankici Radojičić (profesorki Engleskog jezika iz gimnazije Kreativno pero i dr Mariji Petričević, profesorki Srpskog jezika i književnosti iz Pete beogradske gimnazije).

Nadamo se da će đaci nastaviti da pišu književne radove i da će biti voljni da učestvuju na narednim književnim konkursima.

---

\* tomic.svetlana@gmail.com

## Nagrađeni radovi na engleskom jeziku

(1.mesto)

Emilija Đurić (I-1, Filološka gimnazija)

PASSING

Passing

**P**ain was what you felt. A gruesome feeling, not spearing you a second of breath, never moving itself from your abdomen. You were trying to push it off, thinking it would pass. But it was so tightly fastened to you, that only after a while, you realized it was serious.

**A**rriving at the hospital, you hoped for the best. Taking it easy, you went as smoothly through the tests as you could. Later finding out that cancer was causing your pain.

**S**tage one' you thought, as you were trying to suppress your growing worry. 'You have a wife and two beautiful children. Pull yourself together. Be strong for them'. Test results say your going to be fine, doctors are sure of it. But in the back of your head the sprouting questing kept causing you distress. Because tell me why even though your cancer reacted accordingly to the best treatment in the country, why wasn't the pain stopping? And when were you going to eat more regularly and normally again? You love to eat.

**S**urgery was scheduled for Friday and you had to stay in the hospital for a couple of days. They were going to insert a tube in your stomach. Medicine hasn't been working and the cancer has spread its horizons to other parts of your body. The pain was excruciating, but you didn't tell your family. They shouldn't worry. You're going to be okay.

**I**nsulin was the only thing that kept you sane. The super nice nurse who gave you it every night was also helpful. The pain was never ending. It was constantly there, torturing you like you were in the ninth circle of hell. But you prayed and prayed for it to go away, you wanted to rest. The doctors still say "you're going to be fine". They were even shocked when they saw in what atrocious state you've been in with such amazing results. Your wife is constantly running errands for you, buying the best supplies and medicine to insure a speedy recovery. Constantly throwing up, you can barely drink water, so much so eat something. But you're going to be okay. You have to for them.

**N**ever mind, you're dead. Those six hellish months are over. The family was gathered around the chapel. Your wife's screams were heard, trying not to fall to the ground when she saw you. In your new clothes, you lie so peacefully in your brand-new casket. She was kissing your face, crying in disbelief. Your oldest daughter was sobbing, barely comprehending the reality of the situation, as she was embracing your casket. I hope you hugged her back. And me, your youngest daughter, was numb, just glad to not have to witness the hell in the house any longer. Trying to forget the time when you cried in her embrace. From pain, from sadness and from fear.

**G**entle breeze is stirring through the air, as I sit across from your grave. The emptiness of the house was a new thing that I'm never going to get used to and yesterday night, I swear, I've heard your voice. I'm sad that you are not going to be apart of the amazing thing that are going to come. You're never going to give me advice on what the perfect dress is to wear on my first date, what is a good subject to write on my final paper for college and you are not going to fix my kitchen sink while I talk to you about my job and the gender of my baby. I can't blame you though, it wasn't your fault. The world took you too soon, at the ripe and not so old age of 59. After everything that was going on for the past six months, I'm glad that you can rest now. You've always said that you wanted to rest. And I guess your wish has been granted.

Emilija Đurić

(2.mesto)

Jana Rašić (I-1, Filološka gimnazija)

DIEGO

It was a rainy, stormy day. I was heading for a cup of coffee at my favourite café in Cádiz, something that I always do. As I was entering the café, I noticed that there weren't many people there. Just me, a waiter and a couple of other people but one woman caught my attention. She looked as if she needed some company. I was always here by myself so I decided to sit with her. As I was walking towards her, it looked like she didn't mind my presence. I sat down and waiter came to take my order. 'I'll have an espresso, thanks'. The woman looked at me and then she ordered. 'I will also have an espresso'. The waiter left and we started talking.

'Why did you sit with me' - she looked aside as she was saying that.

'I'm here every day and saw you alone, so I was thinking, maybe you need some company'

'Thanks, but do you always make such assumptions?'

We talked for a while while we were drinking our espressos. Then she asked me:

'Don't you have anyone to go out with and chat?'

'Don't you? You're also alone here.'

'No. I don't' - I answered as I was taking another sip of my coffee. I realised that it was getting late so I decided to go back home.

The next day, as usual, I got ready and went to the café. Normally, I don't go early in the morning, but I had a feeling that I would see the woman. Yes, we talked the whole afternoon and didn't catch each other's names. As I was entering the café, I saw her! And just like that I walked up to her and sat beside her. She looked pleased to see me and the first thing I did was ask for her name. Samantha. Her name was Samantha.

We continued seeing each other for some time and we were slowly getting closer and closer. One day, we were laughing and talking, but suddenly she asked me seriously:

'So, do you have a lover?'

'No, I don't' - I answered as I was wondering the same thing concerning her; 'what about you?'

'Glad you asked. I do, but haven't seen him for a while now. We got engaged 3 years ago, and because of financial issues we had to split for a while, then I went on a business trip and coronavirus started so I haven't been able to return to normal. We're both stable now, financially, and we will see each other next Saturday.'

Wow, I couldn't believe it. Imagine not seeing your loved one for that long. After my lover died two years ago, I couldn't be able to move on.

We talked and she told me how her husband, Diego, was still in Sevilla, waiting for her to come back. She was a bit nervous though. She described him as a tall man,

handsome, black hair and dark eyes. He was a sailor and a really serious person. Samantha asked me if I wanted to meet him and I was glad that she even asked me. It'd been months since we met and I was really happy. Though, they couldn't decide if they should meet in Sevilla or Cádiz. I suggested meeting him in Jerez. It was a bit far from Sevilla, but not a problem for a lover, right?

Well, Sunday came, the day of the meeting. Even I was excited! Samantha talked about Diego a lot and she seemed to be excited, too. We packed our stuff and entered on a bus to Jerez! They've decided to meet in front of a supermarket near the station. And there we were, in front of the supermarket in an unknown city, waiting impatiently. I figured, it will be easy to spot him, since this area is a kind of empty and no one really walks around here. - The supermarket was old and closed, and also dirty, but it's an easy place to spot the person you're waiting for. And then, we heard a voice yelling "SAMANTHA".

We turned around and saw Diego, well except, he didn't look like Samantha's description. And unfortunately, Samantha looked shocked too! Diego was stooped, with grey hair, he didn't have his muscles as described and he just didn't look that serious and manly.

"Samantha, my dear" he said. Samantha just awkwardly said hi. She didn't look at him with love in her eyes like she did when she talked about him. They decided to have some time alone to reconnect. While they were on a date I was walking around the city. It was really wonderful.

After a few hours, we met again. And this was the moment – Diego and Samantha were about to reunite and be together again! But when Diego started talking, she stopped him saying "this Isn't you".

"What do you mean, darling?" – Diego asked nervously.

"You're not like you used to be, and not only your looks, your personality, the way you talk and behave! Everything changed and you're not the same person. I did not fall in love with this Diego. I fell in love with the old Diego." – She said as she cried. Diego was shocked but then said: "You think a person will be the same after a long time? Of course I've changed, it's a part of human growing, yet you're still the same. If you don't want anything with me then why come here and waste my time and money for nothing?"

"Diego, I did not know that you'd be so different. I expected more of you. But I think this is the end"

They had walked their own paths and never saw each other again.

**Jana Rašić**  
**SAMANTHA**

It was just a regular, lonely, day. Me and my dog Blanco, sitting on a front porch, making comments on life. He's the only company I have. I have no kids, no parents and my sibling lives far away from me, in Moscow. And here I am in Sevilla. My wife was with me 3 years ago. Yes, we're together, but not physically. She had a business trip and soon after the coronavirus started and now she's stuck in Cádiz. We've only exchanged about 5 letters for these 3 years. I know she's busy with work so I don't mind her not reaching out for me. Blanco and I are having a great time though. And he's always listening to me, such a good friend.

Yesterday I got a letter from her. She was wondering if I wanted to meet out. Of course I do! I can't wait to see what my wife looks like after three years. But something has been bothering me for a while, and I don't know what to do! – I was telling Blanco that, all scared and nervous. I've changed. I was diagnosed and since then I have been looking older than I am. My hair used to be dark, now it's grey. I used to have muscles, now I don't. I have become stooped. **But if it's true love, nothing will break it.** I don't care if she has changed, I just want to see her. I am miserable without her. I had a financial issue and told her that I got out of it, but I acutally didn't. I've been starving myself to save some money. I used to be a sailor but got fired for something stupid. Ever since then my life has been falling apart, but at least I'll get a chance to see my Samantha.

We started chatting a bit more these days. She asks about my life. Honestly, I've changed, not only my appearance but also the way I see the world. Yes, my life may be miserable, but I know I have my dog and wife. But first, I have to book a ticket to Jerez. It's a bit far from Sevilla, but I would go to Australia if I had to. I'm determined to see her. I've also heard she has a new friend! I'm really happy for her and that friend is also coming to our meeting with her. The last time I had a friend was in the 2013. **You really can't trust people**, you know.

I've saved 20 euros for a bus ticket! Can't wait to see my love.

I am in Jerez, in front of the old supermarket. I see them – they are standing but turned away from me, so I start yelling "SAMANTHA!"

They turn and see me.

I see her. But she doesn't look too happy or excited to see me. Then she tells me: "This isn't you".

"What do you mean, darling?"

"You're not like you used to be, and not only your looks, your personality, the way you talk and behave! Everything changed and you're not the same person. I did not fall in love with this Diego. I fell in love with the old Diego."

"You think a person will be the same after a long time? Of course I've changed, it's a part of human growing, yet you're still the same. If you don't want anything with

me then why come here and waste my time and money for nothing?’’ – I am broken, but don’t show it.

‘‘Diego, I did not know that you’d be so different. I expected more of you. But I think this is the end’’.

And that’s how it ended. But I guess **that wasn’t real love.**

**We walked our own paths and never saw each other again.**

(3.mesto)

**Anđela Spasić (III-2, Filološka gimnazija)**

**BURN THE SUN**

Full of rage, feeling like burning the Sun

Want to squeeze out all the clouds

Let the rain fall

So it can wash away this dirty place

Where there’s no place for piece

Full of rage, everyone’s stuck in a cage

As the parrot would – repeat the words

It has been told

Over and over again in circles

As the water flows

So that it can rain again

Wash away the rage

And reignite the flame

All over again

**Nagrađeni radovi na srpskom jeziku**

(1.mesto)

Tijana Todorović (II-7, Peta beogradska gimnazija)

## KADA JE SMRT UMRLA

Mnogi ljudi misle o Smrti kao o nekom nemilosrdnom Bogu koji ne mari mnogo za patetične živote običnih ljudi. Kad bi oni samo znali...

Upravo ti krhki životi meni daju smisao – mene održavaju živim. Na kraju, oni su Život, a ja Smrt. Životu je bolje kad mene nema; ali ja, ja bez Života nisam ništa!

Ljudi su čudni – po prirodi krhki i nejaki, a opet sposobni za neverovatnu destrukciju. Tek sada shvatam koliko su oni zapravo razorni. O onome što sam od njih videla nisam mogla ni da sanjam. Mislim, i ranije su oni slali jedni druge da me traže, ali ne ovako... ne ovoliko. Oružja koja su oni napravili savršena su kombinacija očaravajućeg i zastrašujućeg. Sela, gradovi, države nestali bi padom obične metalne kugle! Svi oni misle da ja sada slavim! Kad bi samo znali...

Dugo sam ih slušala kako pričaju o Trećem svetskom ratu, ili *Konačnom ratu*, kako su ga zvali, ali ih nisam shvatala ozbiljno. Trebalo je. Sada mi je jasno zašto se zove *Konačan* – od ovoga dalje nema.

Kako su obični ljudi uspeali to da mi urade? Nikada do sad nisam morala da razmišljam o svom sopstvenom kraju. Smrt koja strepi od svoje smrti. Ironično.

Kako su obični ljudi uspeali to sebi da urade? Nekada milijarde i milijarde – sada tri! Tri uplašene, izgubljene duše je sve što mi je ostalo. Moram da nađem način da ih spasem!

Sunce se dizalo na horizontu i otkrivalo nesaglediv prizor spaljenog drveća. Tu se zatekao prvi čovek!

Lutala sam ostacima šume kada sam naletela na jedan bunker dopola zakopan u zemlji.

Pokucala sam na krovni prozor. „K-ko je to?“, promuca neko iznutra.

Odgovorila bih, ali živi ne mogu da me čuju, te pokucah još jednom. Ovoga puta, čovečuljak promoli glavu iz rupe i pogleda okolo. Budući da ne može da me vidi, morala sam da mu dam neki drugi znak da me prati. Počela sam da sklanjam lišće i lomim grane – čisteći put kojim sam htela da pođe.

„Bože, šta mi to pokazuješ? Zar je već došlo moje vreme?“, viknu očajnički, pružajući ruke prema nebesima.

„Ne!“, doviknuh, čak iako sam znala da do njega neće dopreti ni šum.

Prišla sam mu i počela da ga izvlačim iz njegove rupe. Nisam uspela ni da ga pomerim, ali mislim da je osetio moje ruke na sebi.

„Bože, čujem te jasno i glasno! Poći ću tamo gde me vodiš!“, doviknu nebu.

Ah, dobro, nije ni bitno kako me oslovljava, pomislih.

Sredovečan čovek se ispuza iz bunkera sa ruksakom na leđima i zajedno smo krenuli do skrovišta sledećeg malog Života.

Put je bio dug i zamoran. Nisam shvatala do tada koliko je teško čuvati Život. Pogotovo je iscrpljujuće u svetu koji se u potpunosti raspada. Koliko su samo puta delovi nekih zgrada ili spomenika padali i skoro ubili ovog čoveka!

Nakon dugih nedelja puta, konačno smo stigli. Sredovečan čovek i ja smo stajali ispred male brvnare skrivene duboko u šumi. Oko nje je vladala mrtva tišina – kao da tu nikog nije bilo već dugo vremena. Čak ni dim nije izlazio iz dimnjaka. Na trenutak sam se zabrinula da su me moji osećaji prevarili, ali to je nemoguće. Ovde su morala da obitavaju dva Života!

„Bože, hvala ti!“, uskliknu čovek i otrča do kućice.

Pokucao je na vrata i odjednom se iz kolibe čuo žagor.

„Ko je to?“, gromoglasan muški glas upita.

„Prijatelj“, odgovori čovek. „Dolazim u miru. Nemam čak ni oružje sa sobom.“

Vrata zaškripiše i jedan muškarac, u svojim tridesetim godinama, promoli glavu. Sumnjičavo je odmerio onižeg čoveka i upitao: „A zašto bi’ te pustio unutra?“

„Ima-imam hranu!“, odgovori brzo skidajući pohabani ranac sa leđa. Do vrha je bio napunjen konzervama i sušenim namirnicama.

Muškarac je pažljivo otvorio vrata i pustio nas unutra.

„Brate, ko je ovaj čovek?“, upita žena koja je takođe živela tu. Bila je možda koju godinu mlađa od svog brata, ali istog gordog i stamenog držanja.

„Prijatelj...“, odgovori brat.

Brvnara u kojoj su živeli bila je mala – imala je samo dve sobe. Pretpostavljam da je ovo trebalo da bude kuhinja, a da su vrata na drugom kraju prostorije vodila u spavaću sobu. U svakom slučaju, sav život im se sveo na boravak u ovoj sobi, na kauču, šćućureni ispod pokrivača.

„Zašto ne zapalite vatru?“, upitao je gost.

„Ne želimo da vojska zna da smo ovde“, bio je sestrin odgovor.

„Koliko vi dugo niste izlazili?“, upitao je s osmehom.

„O čemu ti to pričaš?“, bregnu se ona.

„Nema više vojske koja bi mogla da tumara ovde. Verujte mi, prošao sam kroz mnoga naselja na putu ovamo – sve je mrtvo“

„Zašto si uopšte toliko putovao?“, upita brat sumnjičavo.

„Bog me je vodio! Pokazivao mi je kuda da idem i štitio me celim putem! Mislim da je hteo da budemo zajedno.“

„Da, naravno da jeste“, odgovori sestra sarkastično. „A zašto bi On to hteo?“

„Opet ti kažem – proputovao sam razne gradove i nigde nisam video žive duše. Mislim da smo mi poslednji ljudi na svetu!“

„Oh, sada si proputovao ceo svet?“ Nije se ni trudila da prikrije ironiju u glasu.

„Nisam to hteo...“

„A čak i da jesmo poslednji, zašto bi to značilo da moramo da budemo zajedno?“  
„Zar ne misliš da je bolje kad nas je više?“, ubaci se brat. „Hoću da kažem, doneo nam je hranu, a i dobro bi nam došao još neko kada budemo krenuli...“  
„Krenuli?! Krenuli kuda?! Ko je pričao išta o odlaženju?!“, brecnu se sestra.  
„Čula si čoveka – nema više ko da nas napada napolju. Nema više razloga da se krijemo usred nedodije!“  
„Zašto jednostavno *veruješ* ovom ludaku koga po prvi put vidiš?!“ Raširila je ruke u neverici.  
„Dosta sad! Izduvaj se malo pa ćemo pričati ujutru.“ Pokazao je prstom ka vratima od druge sobe i ona besno izađe.  
„Nije tako mislila.“ Okrenuo se prema čoveku. „Ali stvarno, zašto si došao čak ovamo?“  
„Već sam ti rekao! Bog me je vodio!“, sad je već zvučao očajno.  
„Ah, dobro, nek’ ti bude! Prićaćemo ujutru. Možeš da spavaš na kauču.“ Rekavši to, uputio se u sobu u koju je sestra otišla.  
Možda je trebalo da uskočim u razgovor i nekako obelodanim svoje prisustvo, ali, na kraju, to i nije toliko bitno sada kad su sve troje na okupu.  
Te noći sam se osećala jako čudno – neobično je bilo biti *okružena* Životom toliko dugo; ali... nekako mi je prijalo.  
Nakon celojutarnjeg prepiranja, najzad su odlučili da krenu dalje. Sestra i brat su već istog dana saznali za moje postojanje – kad sam pridržala nestabilnu zgradu koja samo što ih nije poklopila. Sada me, doduše, svi nazivaju Bogom.  
U početku je bilo teško – putovanja danju su bila zamorna, a odmaranje noću napeto. Nisam ni znala gde idemo (a sumnjam da su i oni), samo smo hodali.  
Koliko god put bio iscrpljujuć, uživala sam u njemu. Neverovatno je bilo gledati te male ljude kako se zbližavaju. Isprva niko nije izgledao zainteresovan za bilo kakvu komunikaciju, ali kako je vreme odmicalo činilo mi se da postaju jedna mala porodica. A prethodno veče je pokazalo koliko su postali bliski!  
Noć je bila vedra i jedino se čulo pucketanje vatre. Sve troje su ležali na zemlji, zagledani u zvezde.  
„Koliko je vremena prošlo od početka rata?“, upitala je sestra zamišljeno.  
„Ne znam“, odgovori čovek odsutno. „Svi dani su mi se spojili u jedan.“  
„Osam godina“, dodade brat. „U onoj kolibi smo bili zarobljeni osam godina...“  
„Vi ste tamo bili sve vreme?“ Čovek se okrenu na bok da bolje osmotri brata i sestru.  
„Da“, odgovori sestra. „To nam je bila vikendica. Kad je rat počeo, samo smo se sklonili tamo sa našim roditeljima.“  
„A gde su oni sad?“  
„Naša majka je bila medicinska sestra. Nedugo nakon što smo se povukli u šumu, naš otac je bio regrutovan i oboje su bili primorani da odu u rat“, objasnio je brat jer je

sestra samo začutala. „Redovno su nam slali pisma, a onda su, odjednom, samo prestali.“ Začuta i brat.

„A šta je sa tobom – gde je tvoja porodica?“, upita sestra posle kraće pauze.

„Ja? Ja nikada nisam imao nikog svog.“ Tu je hteo da završi, ali upitni pogledi brata i sestre rekli su mu da nastavi. „Bio sam jedinač, roditelji su mi umrli još dok sam bio mali i nikada se nisam ženio“, objasnio je.

„I ti si sve ovo vreme proveo sam?!“ Brat se uspravio u sedeći položaj od zaprepašćenja.

Čovek samo klimnu glavom.

„Šta ti onda radiš?!“

„Kako to misliš 'šta ja radim'?“

„Za koga ti živiš? Zašto ideš ako nemaš kome da se vratiš?“, upita sestra.

„Hm...“, zagledao se u zvezde. „To je dobro pitanje.“

Više reči nije bilo razmenjeno te večeri, a sutra, ranom zorom, nastavili smo dalje. Nastavili smo dalje ni ne shvatajući da se noći poput ove neće više nikada ponoviti. Dan je počeo kao i svaki drugi – ljudi su se probudili u cik zore i, odmah po doručku, nastavili svoje besciljno putovanje. Jutro je bilo sveže i sve je bilo mirno, jedino je nekoliko gavranova gakalo.

Sve je išlo glatko (čak i nekako veselo) dok sestra nije posekla ruku na zarđalu metalnu šipku koja je nekada pridržavala, sada već odavno srušenu, zgradu. Samo sam panično stajala iznad nje. Srećom, njen brat je brže razmišljao i odmah otrčao do napuštene apoteke koju smo prošli pre samo stotinak metara.

Da sam samo bila brža...

Dok je brat još razgledao rafove, nestabilna građevina, pod težinom još dve srušene zgrade koje su se oslanjale na nju, samo je pala.

Dotrčala sam tamo što sam brže mogla, ali bilo je prekasno. Mogla sam samo da stojim i gledam ga kako se izvlači iz ruševina – nesvestan šta ga je snašlo. Kada je izašao i stao naspram mene, svaka nada me je napustila; bilo je jasno da on nije gledao kroz mene – gledao je pravo u mene.

Sa bratovljevih usana se omače samo jedno slabašno „Ne“. Pogledao je ženu i čoveka koji su bili dotrčali i sada su stajali pored mene. Samo što oni nisu gledali njega, ne – oni su gledali ruševine.

„Ne! Brate!“, vrisnu žena.

Brat joj je prišao, zagrlio je i poljubio u obraz – ona nije osetila ništa. Stao je ispred mene i pogledao me pravo u oči. Nekako sam pretpostavljala da će on ovako reagovati – bio je očajan, ali znao je da ništa ne može da promeni.

Kleknula sam i raširila ruke. Polako, ali sigurno mi je prišao i čvrsto sam ga zagrlila. Posle samo nekoliko trenutaka – brat je nestao. Mislim da mi je čak i mala suza kliznula niz obraz.

Za to vreme, muškarac i žena su napravili improvizovani zavoj oko njene rane, ali nisu nastavili dalje. Samo su sedeli i gledali ruševine stare apoteke.

Narednih desetak dana, ostali smo ulogoreni tamo, a ta žena me je svakim danom sve više zabrinjavala. Ma koliko je čovek dvorio, ona je odbijala da bilo šta jede i pije, nije spavala i inficirana rana na ruci joj se pogoršavala.

Prošlo je tek nešto više od nedelju dana kad je jedne večeri otvorila oči i ugledala me. Nije ni trepnula kada sam se pojavila ispred nje. Samo me je hrapavim glasom upitala: „Hoćeš li me odvesti mom bratu?“

Moje ćutanje je shvatila kao „Da“ i kada sam kleknula i raširila ruke, prišla mi je i zagrlila me. Zagrljaj je bio prijatan, ali, kao i uvek, trajao samo koji tren.

Opet smo ostali samo čovek i ja. Nisam se suzdržavala u dokazivanju svoga postojanja, čak sam se i pravila da mu pokazujem nekakav put – da ga vodim negde (iako više nije bilo kuda da se ide) – sve samo da ne gubi nadu.

Dani putovanja su se pretvorili u nedelje, nedelje u mesece, meseci u godine. Posmatrala sam ga kako stari – kako gubi veru. Sve češće bi me pitao: „Bože, zašto?“, ili „Bože, koliko još?“. Nekada bi samo sedeo i ponavljao: „Za koga ja živim?“

„Za mene!“, odgovarala bih, premda sam znala da odgovor do njega neće doći.

Godine su prolazile, a sa njima se gasio i poslednji Život.

Starac je jedne noći legao da spava, a kada se probudio – ugledao me je. Dugo me je samo posmatrao i ćutao.

„Ti nisi Bog“, konačno je rekao.

„Ne“, odgovorih.

Kleknula sam ispred njega i, po poslednji put, raširila ruke. Starac se nije premišljao – jednostavno mi je prišao i zagrlio me. Ovo je bio najnežniji i najtopliji zagrljaj koji sam ikada iskusila. Taj trenutak je trajao kao ceo sat. Na nesreću, i on se završio.

Osetila sam čudnu prazninu kada je starac nestao. Da li se ovako i ljudi osećaju kada im dođe vreme?

Konačno to radim, ono što sam mislila da nikada neću – grlim samu sebe.

## (2.mesto)

**Marta Mišćević (I-2, Filološka gimnazija)**

### **MEĐU OBLACIMA**

Pala je noć. Na stanici kod benzinske pumpe sam izašla iz busa, potom sam skrenula levo i krenula kući. Sa sobom sam nosila malu baterijsku lampu i njom osvetlila put. Prolazila sam pored napuštene farme pilića. Velika bela hala, zarasla u travu i korov je propadala. Sa druge strane se nalazilo opustošeno skladište hrane za piliće. Prozori su bili razbijeni, a u poslednje vreme su se počeli pojavljivati i grafiti po zidovima. To je zato što se tu, pre par meseci, doselila porodica Roma. Često ih vidim kad sam popodnevna smena i idem na bus; mlada tamnoputa gospođa sa dvoje razigrane male

dece. Opet sam skrenula levo i ušla u svoju ulicu. Taman sam htela da otvorim kapiju i uđem u svoje dvorište, ali sam zastala. Sa moje desne strane, ispod bandere, sedeo je *on*. Bez razmišljanja sam mu prišla bliže. Ispod bandere je sedeo dečak, odprilike istih godina kao ja. Bio je mršav, kao da nije jeo tri dana i bio je sav u dronjcima. Bela košulja mu je bila izgužvana i prljava, a crne pantalone su mu bile pocepane na kolenima, koja su bila crvena od krvi. Svetlost ulične rasvete je obasjavala njegovu tamno smeđu, čupavu kosu. Lice i odeća su mu bili prljavi od zemlje i znoja, a imao je i posekotinu na levom obrazu. Netremice me je gledao svojim krupnim, tamnim očima, punih suza. Kad bi neko video ovako nešto u kasnim večernjim satima, sigurno bi skrenuo pogled i produžio dalje, a ko zna, možda bi čak pomislio da je *on* neka propalica ili beskućnik i preplašeno pobegao. Ali *on* meni nije izgledao ni kao neka propalica niti kao beskućnik. Više je izgledao kao mala ranjena životinjica kojoj je potrebna pomoć. Nešto kod njega mi je privuklo pažnju, ali šta? Nešto kad njega je naprosto bilo dugačije, osećala sam to. U njegovim krupnim okicama kao da je gorela šibica, koja samo što se ne ugasi. Bilo mi ga je žao. Čučnula sam kraj njega i pogledala ga. „Zdravo, kako se zoveš?“, upitah ga. *On* nije odgovorio, ćutao je i gledao me. Nakon par trenutaka je skrenuo pogled. Namrštila sam se. „Maleni?“, rekoh, pomalo iznervirano. Nisam ni dovršila rečenicu, a *on* me oštro pogledao. „Ja nisam malen, imam isti broj godina kao i ti.“, odbrusi mi *on*. Prevrnula sam očima i prekrstila ruke. I šta ću sad? Bože, šta ja radim!? Usred noći se raspravljam sa tamo nekim odrpankom! „Pa dobro onda, odakle si? Kako si dospao ovde?“, opet upitah dečaka. *On* me je tužno pogledao i uperio prst ka zvezdanom nebu. „Pao sam. Pao sam sa neba. Ovde sam već nekoliko sati. Takođe sam povredio kolena.“, reče i pokaza svoje levo koleno sa kog je curela krv. Na trotoaru su ostali tragovi njegove krvi. „Pao sa neba?“, ponovih u sebi. Da li je ovo samo san? U njegovom glasu je bilo toliko tuge, da sam mu čak i poverovala. *On* je bolno gledao svoje poderano koleno, očiju punih suza. Bilo mi ga je tako žao. Neko vreme sam razmišljala. Ustala sam i pružila mu svoju ruku. „Hajde ustani. Vodim te kući.“, rekoh mu. Okice mu zasvetleše, kad je video moju ispruženu ruku. Prihvatio je moju ruku i ustao. Tek sam sad videla da *on* nije bio tako malen, zapravo, *on* uopšte nije bio malen - bio je za glavu viši od mene. Ćutke smo ušli u dvorište. Ostavila sam svoj ranac i uzela zavoje da mu previjem i dezinfikujem rane. Previla sam mu poderana kolena i dlanove i stavila flaster na obraz. Taj proces je bio pomalo bolan, pa je *on* tiho jaukao i stiskao zube. U jednom trenutku mu je skliznula suza niz obraz, ali ju je *on* brzo obrisao i skrenuo pogled, očigledno postidjen. Nisam mogla da ga vratim nazad na ulicu, pa je prespavao kod mene. Uzela dva čebeta i jastuk i prebacila preko mog roze ležibega. Dala sam mu svoju staru pidžamu i rekla da će prespavati kod mene. Kad je to čuo, prišao mi je i zagrlio me. Oči su mu opet bile pune suza. Kako dečaci umeju da budu mekani i ranjivi nekad! „Hvala... Hvala ti puno.“, tiho mi je prošaputao na uvo. Nakon što sam se vratila iz kupatila, *on* je već čvrsto spavao. Očigledno je bio

iscrpljen. Posmatrala sam njegovo pospano lice, prišla mu i ušuškala ga u toplo i mekano čebe. Potom sam i sama otišla u krevet i brzo zaspala.

Sledećeg jutra mi je zvonio alarm. Ugasila sam svoju metalnu, bučnu vekericu i okrenula se na drugu stranu. Setila sam se svega što se desilo sinoć; dečak poderanih kolena, kako sam mu pomogla i očistila rane, njegove krupne okice... Činilo mi se da je sve to bio samo san. Ali kad sam se okrenula, shvatila sam da nije. On je sedeo na ležaji begu i netremice me je posmatrao. „Dobro jutro!”, iznenada reče on.

Donela sam mu da jede u mojoj sobi. Zadivilo me je kako je spretno baratao viljuškom i nožem. Sigurno je bio veoma gladan, jer je on već završio sa jelom dok sam ja još lenjo žvakala hleb. Otišla sam u kuhinju da ostavim posuđe i kad sam se vratila, zatekla sam ga kako pažljivo posmatra moje police sa knjigama. U jednom trenutku je podigao pogled i zadivljeno posmatrao ikonu Belog Anđela. Setila sam se svoje drugarice koja mi je pričala o anđelima čuvarima. Rekla mi je da prvo ime koje mi padne na pamet jeste ime mog anđela čuvara. On je pao sa neba, sav poderan i ranjen, a ja se brinem o njemu... Da nije on anđeo? Da mi nije Bog postavio test, da vidi kako ću se ponašati prema svom anđelu čuvaru? Kad smo nas dve pričale, prvo ime koje mi je palo na pamet jeste Pavle. „Hej, još uvek mi nisi rekao kako se zoveš. Da li tvoje ime možda Pavle?”, upitah ga. On se okrenuo i pogledao me pravo u oči. „Da li bi želela da znaš kako se zovem?”, upitao me je. Potvrдно sam klimnula glavom. „Dobro onda, pođi za mnom.”, reče on i zgrabi me za ruku. Poveo me je napolje, na ono mesto gde sam ga sinoć srela. „Juče sam izvodio akrobacije dok sam leteo, izgubio ravnotežu i pao.”, reče on ozbiljno. Zbunjeno sam ga pogledala. „Leteo?”, upitah ga. U tom trenutku sam se skamenila. Iz njegovih leđa su izbila dva siva, pernata krila, duplo veća od njega samog. Zadivljeno sam gledala čas u njega, čas u krila. „Ja živim na nebu, među oblacima i imam krila. A imaš ih i ti.”, reče on. I ja imam krila? Odjednom sam osetila nešto na svojim leđima... i zaista, izbio mi je par ljubičastih krila! Bila su mnogo manja od njegovih, ali su bila prelepa. Zadivljeno sam posmatrala svoja krila, a on se nasmejao. „Hajde da te naučim da letiš.”, reče on iznenada i zgrabi me za ruku. Raširio je svoja veličanstvena krila i vinuo se u nebo. Sa sobom je poveo i mene. Kad me je tako odjednom povukao, srce mi je počelo lupati i nespreno sam mahala krilima. „Ne moraš da mlatiš krilima toliko i onako duva vetar. Samo raširi krila i pusti da te vetar nosi.”, reče on. I zaista, počeo je da duva povetarac. Raširila sam krila, a vetar kao da me je pridržavao. Zaključila sam da je letenje isto kao plivanje. Uzbudeno sam letela unaokolo, izvodila akrobacije i prevrtala se. Bila sam presrećna! Toliko smo bili visoko među oblacima da, kad sam pogledala dole, sve je bilo tako malo! On je sedeo na oblaku i smešio mi se. U jednom trenutku je raširio svoja krila i poleteo naviše, a ja sam krenula za njim. Iako su moja krila bila mnogo manja od njegovih, snažnim zamasima krila sam ga brzo sustigla. Zaučeno me je gledao kad sam ga sustigla. „Opa, brza si!”, uskliknu on. Sledećeg trenutka smo oboje zastali, skroz raširili krila i održavali se na vetru. On je zurio u

moju kuću, koja je bila tek mala mrljica na zemlji i nasmešio se. „Hajde da se trkamo, do tvoje kapije. Ko prvi dotakne zelenu ogradu je pobednik. Ako pobediš, reći ću ti kako se zovem.!, reče on. Srce je htelo da mi iskoči! „Ako uspem, saznaću njegovo ime!”, ponavljala sam to u svojoj glavi. Stali smo jedno kraj drugog i na njegovo “Sad!” smo poleteli.

On je snažno zamahnuo svojim ogromnim krilima. Ja sam se zaletela i sklopila krila. Bila sam brza poput strele, čak me ni on, ma koliko je mahao krilima, nije mogao sustići. U momentu kad sam bila toliko blizu zemlji, raširila sam krila i uzletela. Dotakla sam zelenu ogradu i duboko disala. Srce kao da je htelo da mi iskoči iz grudi, a i imala sam osećaj kao da mi glava pulsira! ubrzo je doleteo i on, posmatrajući me sa divljenjem. „Tako si brza, svaka čast!”, reče mi on, dok je duboko disao i borio se za vazduh. Kad smo se oboje pribrali, on reče: „Ja nemam ime. Rođen sam među oblacima. Bio sam sasvim sam. Životario sam i leškarao po oblacima. Ali sad sam upoznao tebe i želim da ostanem sa tobom. Zato, molim te, daj mi ime.” Gledao me je istim onim pogledom, kao sinoć kad smo se sreli. Zaprepašćeno sam ga gledala. Da mu dam ime?! Neko vreme sam razmišljala i pogledala ga: „Ako je tako, od sada se zoveš Angelo. Može?” To je bila italijanska reč za anđela. Angelo se nasmešio i uštivo poklonio. „Angelo... Sviđa mi se!”, uzbuđeno je rekao, dok se smejao. Odjednom sam se trгла i zatreptala. Bila sam za radnim stolom i ispred mene je bila moja sveska iz matematike. Pogledala sam unaokolo, ali Angela nije bilo. Duboko sam uzdahnula. Izgleda da mi je glava opet bila daleko, među oblacima. Treba da prestanem da sanjarim toliko!

Datum prijema: 13.6.2024.

Datum ispravki: /

Datum odobrenja: 25.6.2024.